

ДЪДО ГОСПОДЪ ВЪ БЪЛГАРСКА ЗЕМЯ

Едно време, когато дѣдо Господъ ходѣлъ по земята, слѣзълъ еднажъ отъ небето на Пиринъ-планина. Слѣзълъ той като бѣлобрадъ старецъ, съ бѣла дълга дреха, съ тояга въ ржка.

Вървѣлъ, вървѣлъ изъ горитѣ и привечерь стигналъ до едно малко селце. Стигналъ до първата кжщица и седналъ на прага на кжщата да почине.

Дошелъ по това време стопанинътъ на кжщата отъ оране и като видѣлъ стареца зарадвалъ се много и завикалъ:

— Добре дошелъ, дѣдо! Що седишъ тука. Я влѣзъ у дома. Ти си уморенъ, а може и да си гладенъ. Ела, макаръ и да е сиромашка нашата кжща, все ще те нагостимъ съ каквото е далъ Господъ.

Старецътъ се зарадвалъ и влѣзълъ въ кжщи. Домакината сжщо се зарадвала много на госта и се запретнала да готви и слага вечерята.

Седнали на софрата. Домакинитѣ вечеряли, а гостътъ не посягалъ съ ржка, не взималъ нищичко да похапне. Молили го домакинитѣ да вечеря, старецътъ мълчалъ и нищичко не хапвалъ. Пакъ го молили и пакъ нищо не вземалъ.

По едно време детенцето заплакало въ другата стая, майка му скочила отъ софрата и отишла да го подои. Тогава старецътъ казалъ на домакина:

— Азъ не ямъ каквото и да е. Обичамъ само печено човѣшко месо. Ако обичашъ да ме нагостишъ, опечи детенцето си. Измий го хубаво и го сложи цѣло въ фурната да се опече.

Жаль станало на бащата за едничкото му детенце, но за да не се разсърди гостътъ, рекълъ: